

זיכרה חתימה וגובה תיק סודי במשרד-החוק

על כך גם לצבי, והוא בא במיוחד לתל-אביב. אני קבעתי עם השופט את הפגישה בשעות הערב בתחנת הרכבת. צבי כהן ישב במנוון, וראה איך ששלמה וינקרט באו לי לשם, ונתן לי חבילה ארונה בתוך נייר לבן, ומסתלק. אחרי כמה רגעים בא השופט ואני קמתי, והלכתי יחד אתו לכיוון הבית הקטן של פסי הרכבת. הם מסרתי לו את הכסף, ותיכף אחרי זה הסתלקנו מהמקום. צבי נסע חזרה לנהריה, כשהוא מבולבל מכל מה שראה.

תזונה לדישכת עורכיהדין

אני אשה ישראלית עם מצפון. נמאס לי לראות את כל הליכוד הזה במדינה, שגם שופטים ושולחים אנשים לבית-הסוהר, מקבלים שוחד. לכן ברחתי למקום הכי רחוק שאני יכולה לברוח, לנהריה. שם רציתי להתחיל חיים חדשים.

אבל גם שם נמצאו חברים שלא היססו לפתוח את פיהם, ופשטה שמועה כי ידוע להם שהתלמידה המצטיינת הגיעה לאזור. שום עורך-דין יהודי בכל הצפון לא רצה לקבל אותי לגמר שלושת חודשי ההתמחות. וכך התגלגלתי במצב של רעב, למשרדו של עורך-דין ערבי, ג'מיל חורי מעכו, שופט מחוזי לשעבר ומשורר. הוא היה גבר נפוץ, לא גבר יפה וחוק, אבל עבדתי אצלו בחינם, מפני שלא היה לו כסף לשלם לי. המצב אצלי בבית היה רע, ואני והילדים אכלנו רימונים מהעצים. אז עבדתי לפני בחינות של המועצה המשפטית — בחינות התמחות. פניתי במכתב אישי סודי לראש עיריית נהריה, והסברתי לו את מצבי הקשה. הוא כלל לא ענה לי. שלחתי לו תזכורת, וגם על זה לא קיבלתי תשובה.

אחרי שהתגלגלו לידי משפטים רציניים נגד עיריית נהריה, וזכיתי בהם, נזכר ראש העיר כי שלח את המכתבים שכתבתי לו, בהם סיפרתי שאני אוכלת רימונים, כתלונה ללשכת עורכיהדין, שדבר כזה איננו הולם על עורכיהדין. כשנודע לי על כך הייתי שולחת ליועציהם מכתבים הביתה, כל היום מכתב, וכתבתי לו שהוא מתנהג כמו נאצי, ואיך הוא לא מתבייש לכתוב שאם אני הייתי רוצה ואכלתי רימונים אני לא יכולה להיות עורכיהדין. רציתי להביא אותו לדין-תורה, ולשאול

את הרב אם יהודי יכול ככה להתנהג, אולם בהתרבותו של הרב קלר, ומשרד הפנים, חזר בו ראש-העיר מתלונתו והתנצל. הוא שלח מכתב התנצלות ללשכת עורכיהדין. באותה הזדמנות מסר משרד-הפנים לידי טיפול משפטי בשתי מועצות אזוריות, כך של מאה לירות לכל אחת, בתנאי שאפסיק לקבל משפטים נגד עיריית נהריה, והובטח לי שבמשך הזמן יתנו לי עוד מועצות. אני גורא שמחתי כי בכסף הזה יכולתי לסדר שהילד שלי ילמד בתיכון. נהגתי לפי בקשת משרד-הפנים, שהיה המוסד היחיד שעזר לי. אך ראש עיריית נהריה לא ישב בשקט. הרגיו אותי שאני מצליחה. הוא הלך ללקוחות שלי וקילקל לי את כל הקליינט-טורה הפרטית.

אחרי שעשיתי את כל הצרות האלה הגבתי. תגובתי היתה שלושה ימי עבודה רצופים, שבהם כתבתי את הספר הזה שחזר שהוא כל תולדות חיי. בספר השחזר כתוב הכל, ויש בו למעלה מ-60 עמודים. את הספר הזה, כשהוא חתום בכתיב המשפט המחוזי בחיפה, נתתי לידי משרד המשפטים, לשופט אייזנברג ולשר המשפטים. בספר הזכרתי גם את פרשת השופט מלחי.

כואב הרב עד מלחי

לא רציתי לספר על מלחי. אבל לא חי שבתי שיקחו זאת כליכוד ברצינות. תמיד הם לא האמינו לי. חשבתי שגם הפעם לא יאמינו לי.

הלב נורא כואב לי על מלחי. הוא אחד האנשים הטובים והישרים שאני מכירה. אם יכולתי לבקש ממנו סליחה, הייתי עושה זאת. ככה זה תמיד, כשמפטים אתי ומי עיפים אותי ממקום עבודה, אני מגיבה. מה יש, רק לאחרים מותר להתקיים, ולי לא? אז שהאנשים ישלמו זכשני בשבילי רכל. עוד איזה צרות יש שלי! לפני כמה זמן, עוד לפני שכתבו על העניין הזה בעתונים, עמדתי לקנות דירה בת שני חדרים בתל-אביב. חיפשתי וחיפשתי, עד שמצאתי לי דירה מתאימה ברחוב גורדון 75. הדירה הייתה 27,000 לירות במזומן. כל הדירה היתה צריכה לעלות לי 38,500 לירות. את שאר הכסף הייתי צריכה לשלם לו במעמד הכניסה לדירה ו-11,500 ל"י במזומן, או כשכאתי אליו,

לפני כמה ימים, כדי לערוך חווה, הוא לא הסכים, ואמר לי שאת החווה הוא יראה לעורך-דין שלו. הוא פחד להגיד לי איזה עורך-דין יש לו. ופתאום הוא אמר שכולם כתבו עלי בעתונים, והוא לא רוצה יותר

למכור לי את הדירה. ואת הכסף שכבר נתתי לו הוא יחזיר לי בעוד חודש. אני דרשתי את הכסף על המקום, או הוא אמר לי שעושים לו צרות בגלל, ו- שכבר באו עתונאים בשביל לקבל סיפור.

„העולם הזה“ חוקר:

לא מסרתי כל עדות במשטרה. אני בונה-חופשי, ואת הקצין קרתי אני מכיר, כי גם הוא בונה חופשי. אנחנו נפגשים לעיתים, ואז, כשהוא שאל אותי, סיפרתי לו את כל מה שאני מספר לך.

בקיצור: לא היו דברים מעולם. **שמוחה רוזנר**, שותפו של שלמה וינקרט, שלדברי יונה סופר היה עד-ראייה ונסע לפני כשנה לארה"ב (קרתי נסע כדי לשוחח אתו) סיפר לכתב העולם הזה, בשיחה טלפונית בלעדית: „אני מספר רק לך, באופן בלעדי, על הפרשה — הייתי שותפו של שלמה, וגם היום יש לי איתו עסקים משותפים. אני מספר לך הכל כמו שסיפרתי לקרתי בעדות. את יונה סופר אני לא מכיר. יתכן שראיתי אותה באיזשהו מקום, אבל אינני זוכר. עכשיו מבלבלים לי במוח על כל הפרשה. אני לא ראיתי איך שלמה נתן כסף ליונה, וחוקר מזה אני בכלל לא יודע שהוא נתן לה כסף, אם הוא נתן.“

„אני לא יודע שום דבר על עניין השוחד, ובכלל נורא התפלאתי כשקרתי בא לשאול אותי על העניין הזה. הכל זה סתם בלוף. לא דוברים ולא יער. חבל רק שעושים צרות לשופט בישראל בגלל סיפורים של מישהו.“

האדם השלישי, המעורב בפרשת השוחד, ואשר יונה טוענת שלקחה אותו בתור עד לתכנת-הרכבת בצפון תל-אביב, הוא צבי כהן, העובד בויפוף, בנהריה: „עד עכשיו לא יודע ממני. אני בגלל מתפלא שהגעת אלי. החוקרים, הקצינים שטיפלו בפרשה, עשו על דעם של אנשים חכמים וישרים, שאפתן עליהם.“

„אם יהיה צורך בדבר אהיה מוכן למסור את עדותי בבית-המשפט. עד אז אני לא אומר לאף אחד אם ראיתי שמלחי קיבל שוחד או לא. העניין יותר מדי עדין, ועל כן אינני רוצה לדבר עם עתונאים. ביקשו ממני גם לא למסור כל הצהרה בעניין. אני אדם שקט, ורוצה את המנוחה שלי. כל הדבר הזה הוא בשבילי כאב ראש אחד גדול.“

על יונה סופר מספר צבי כהן: „גברת סופר היא אשה מאד-מאד אינטלגנטית מהעולם התחתון. לפעמים גם בעולם התחתון האינטליגנטי אומרים את האמת, ולא רוצים להאמין להם. גברת סופר רצתה להיפגש אתי לאחרונה. יש לי נסיון רע אתה, ואני לא רציתי להיפגש איתה. אני רק אומר לך את האמת — כמו שאני יודע גם לטוב וגם לרע.“

השופט אליעזר מלחי: „אני שמח שידידים לא שכחו אותי. מההתחלה החלטתי לשחק, ולא לשתף פעולה עם איש. אני לא מוכן למסור הצהרה כלשהי בעניין זה. תחתי שהעניין יתברר במהרה.“

בינתיים, מכה האשמת השוחד גלים בציבור, אך המשטרה מטילה איפול מלא על מהלך החקירה.

„העולם הזה“ דורש:

- שהמשטרה תתן בהקדם הסבר מלא על כל הפרשה.
- במיקרה שיש אמת בסיפור של יונה סופר — יש להעמיד השופט מלחי לדין, ובמיקרה שאין שחר לתלונה יש להעמיד את עורכת-הדין יונה סופר לדין, על מסירת הודעה כוזבת.
- כן או אחרת — חייבת הפרשה להגיע לבית-המשפט, כדי שתבורר עד תום ותוהר האווירה.